

SPERTO DE UNU KURACISTINO

En la buŝon aŭ sur la manon?

Tio estas la temo, kiu estas konstante ardanta kaj kapablanta varmegigi la kapojn. Mi tre precize rememoras pri tio, kiel mi en tiama mia hejma paroĥo (ĝi estis ankoraŭ Lejpcigo) iris al la altaro, por kiel kutime akcepti la sanktan komunio, tiel kiel mi tion praktikadis ekde mia unua sankta komunio. Kaj subite mi spertis, ke la Hostio estis al mi rifuzita. Tio okazis fine de la sesdekaj jaroj, dume finiĝis la Dua Vatikana Koncilio, kiun ni kun granda intereso pro Stasi (sekreta ŝtata polico) sekvis nur sekrete.

Okazis tio tute neatendite dum unu sankta meso – tiam ankoraŭ en universitata preĝejo en Lejpcigo. Antaŭ la sankta komunio ni estis alvokitaj, por fari vicon, aliri al la altaro kaj resti starantaj. Antaŭe ni genuiĝadis antaŭ la barilo, la sacerdoto iris de unu al la alia kaj al ni gunuintaj donis la sanktan Hostion en la buŝon. Nune mi aperis antaŭ la pastro, li estis nia juna kapelano, kiu „helpis al mi ekstarti“: mi devus etendi la brakojn kaj poste li estus devinta doni al mi la Hostion sur la manon. Mi restis embarasite staranta kaj lasanta la manojn kunmetitajn, kiel laŭkutime, sed tuj li ordonis al mi foriri kaj ne malakceli la ceterajn en la vico. Liaordone mi paŝis flanken, ekgenuis antaŭ la Sankta Sakramento kaj foriris.

Tio estis mia tute unua renkonto kun akceptado de la sankta komunio sur la manon... Mi kredas firme kaj neeraripove, ke en la sankta komunio temas pri la Korpo de nia Sinjoro, en kiu per sensanga maniero ĉeestantas mistere historia ofero en la sankta meso; *Mysterium fidei* – Mistero de la kredo – estas la vortoj senpere post transsubstanciĝo, kiuj atentigas pri la dia ĉeestado sub formoj de la pano kaj la vino. Dum la ecoj de la pano kaj la vino daŭras kaj restadas, transsubstanciĝis substanco de la eŭkaristiaj donacoj je Korpo kaj Sango de nia Sinjoro Jesuo Kristo.

La sacerdoto, kies manplatoj estis en sacerdota sakramento sanktoleita, kaj li per tiu sakramento iĝis kapabla por diservaj agoj, estas ĉe la altaro kiel mem Kristo (alter Christus) kaj li per tio tute diferenciĝas frapmaniere de ni la kredantoj. Ĉu ni ĉiam tion memoras, kiam ni ĉeestas la sanktan meson kaj akceptas la sanktan komunio?

Por mi persone el tio klare rezultas, ke mi la Korpon de la Sinjoro povas akcepti nur en la buŝon. La akceptado sur la manon estas por mi tute neakceptebla. Ne estus juste, se mi nun al tiuj, kiuj decidiĝas akceptadi la komunio sur la manon, atribuis pli malmulte da honoro, respekto al la Plejsankta Sakramento, kiam ili iras al la tablo de la Sinjoro. Sed tamen estas necese tute klare nomi la du aferojn, kiuj estas ligitaj kun tiuj du praktikadoj.

Antaŭ ĉio estas necese eliri el tio, ke eĉ sur la manplato kaj sur la fingroj alĝluiĝas tute malgrandaj eretoj, jes, mikroskopaj eretoj, kiuj ĉe la juĝa traktado ne estus pruva atesto, sed ni kredas, ke eĉ en la plej malgranda ereto de la konsekrita Hostio estas ĉeestanta la tuta korpo de Kristo.

Duaflanke estas necese konsideri, ĉu la estimo al la vera, reala ĉeesto de Kristo povas esti per tuŝado de niaj manoj esprimita per maksimuma maniero, ĉu tio estas vere esprimo de la pieco, kiu ni povas kaj devas ĉiutage esprimadi al vera ĉeesto de Dio. Se ni ion prenas permane, altenigas tion per fingroj kaj mem ni metas tion en la buŝon, tio estas pli ĝuste kutima, ĉiutaga profana praktikanta maniero, kiu havas neniun religian esprimon aŭ sencon. Mi estas konvinkita, ke ekzistas en tio grava diferenco, se la sacerdoto al ni metas la Plejsanktan Sakramenton rekte sur la langon, aŭ metas ĝin al ni sur la manon. Ekde la Kristkorpa Festo 2008 la Papo Benedikto la 16-a senescepte disdonas la sanktan Komunio rekte sur la langon al la komuniigantoj, kiuj genuas sur la prepari-

ta genubenko. Je tio estas necese pensi.

Foje mi spertis, kiel iu sinjorino forportis la sanktan Hostion en la benkon, derompis peceton kaj metis ĝin en la puran naztukon. Konstante mi observis ĉi tiun virinon kaj post fina pastra beno mi ŝin demandis pri tio. Ŝi eksplikis al mi, ke ŝi derompis peceton, por ĝin alporti al sia hundo, kiu kuŝas hejme kaj estas „maljuna, malforta kaj malsana“ kaj „bezonas fortigilon“. Ŝi ne estis iu primitiva virino kaj tute klare ŝi sciis, ke ŝi „aliris al la tablo de la Sinjoro“, kiel mem ŝi diris. Mi ne volas tion plu preparoli, sed tio tamen montras, kiel facile povas fariĝi la sanktigita Hostio nura simbolo, anstataŭ ke en ĝi estu komprenata reala ĉeesto de la Sinjoro.

Estas bedaŭrinde konataj kazoj, kiam la konsekrita Hostio ne direktas en la buŝon, sed alidirekten, plej ofte en la poŝon de la pantalonon, por ke ĝi estu grave malhonorigita en satanista ritario. Lastfoje ĉi-aprile raportis *kath.net* pri la okazo de ŝteloj de Hostioj ĝuste pere de ilia disdonado sur la manon. La disdonado sur la manon pligrandigas riskon de malhonorigo de la Plejsankta Sakramento per diversmanieraj formoj de sakrilegio. Povas tio okazi ankaŭ ĉe akceptado de la sankta komunio en la buŝon, sed tie ĉi ne estas tio afero tiel facila kaj probabla.

Post kiam dum la jaroj en mia patrujo enhejmiĝis preskaŭ nure la akceptado de la sankta komunio sur la manon, la eklezio al ni diras, ke ekzistas ebleco tion praktikadi ambaŭmanire.

En la paroĥo, kie mi vivis ĝis mia foriro al misia agado, tio estis neniam „problemo“. Tie ĉi jam dum multaj jaroj okazadis konstanta adorado kaj la kredantoj havis inter si dividitajn horojn, kiam ili genuadis antaŭ la eksponita monstrancio kaj adoris nian Sinjoron. La pastro neniam sin lasis voĉdone superi per la paroĥa konsilio, kaj tiel li tenis la situacion en siaj manoj. Ĉiu povis komunii laŭ sia decido, kiel li diris, sed superis la praktikado komunii en la buŝon. Sed kiam mi post kelkaj jaroj revenis, tute mi ne ek-

konis mian iaman paroĥon. La kredantoj mem alvenadis al la altaro, ili mem priservis sin, trempis la Hostion en la Sango de Kristo, poste iom reverencis aŭ krucosignis sin kaj foriris al sia loko. La celebranto sidis sur la seĝo ĉirkaŭita de mesoservantinoj. Malgraŭ tio, ke mi partoprenis tiun ĉi sanktan meson ekde la komenco, mi rezignis partopreni tiun ĉi manieron de la sankta komunio kaj la duan fojon mi foriris „kun malpleno“, kio min tre tuŝis. Post la sankta meso mi eniris sakristion, kie mi estis tre kore akceptita, sed kiam mi intencis ekparoli pri la sankta komunio, mi estis rezolute rifuzita kaj malfabile elpelita.

Eĉ ĉe mia kuracista servo mi ĉiutage ĉeestadis la sanktan meson, kiel nur tion permesadis al mi la okupo, kaj ankaŭ dum ĉeesto en kongresoj kaj vojaĝoj mi ĉiam esploris, kie estas la katolika preĝejo kaj kiam tie vespere okazas la sankta meso. Ne estis problemo tien peraŭtomobile veturi kaj reveni inter siajn gekolegojn. Sed mi observis sur mi, ke ĉiam post la enmesa oferado ekbategis mia koro kaj mi timzorge demandis: „Ĉu mi povos komunii surgenu?“ Por ke mi neniun obstaklu aŭ provoku, sed kontentigu mian estimon al la Eŭkaristio, mi alvenis por komunii ĉiam kiel lasta, sed mi ekkomprenis, ke tiu tiu ĉi maniero de akcepto de la sankta komunio facile puŝiĝas kontraŭ opono. Foje mi kiel lasta ekgenuis antaŭ la sacerdoto, sed li min alvokis, ke mi ekstaru kaj etendu la brakojn. Mi kapneis kaj lasis miajn manojn kunmetitajn. „Ĉe ni ne estas tia kutimo,“ diris la pastro, sin turnis al la altaro kaj la sanktan komunion ne donis al mi. Mi sentis, kiel al mi direktis okuloj de ĉiuj ĉeestantoj. Mi ne kapablas eldiri, kiel mi min sentis: parte kiel mizerulo, sed samtempe ankaŭ kiel „brava“ en sia decida sekvado de nia Sinjoro Jesuo Kristo. Mi ricevis kuraĝon almontri je nia Sankta Patro Benedikto la 16-a, kies profundan amon al Eŭkaristio mi povis persone sperti.

Eĉ hodiaŭ mi tion konstante travivas,

kiam mi ĉeestas la sanktan meson en alia urbo, kiel kreskas mia nebona sento, ju pli proksimiĝas momento de la sankta komunio, ĉar mi scias, ke mia persona elekto komunii en la buŝon kaj mia persona estimo al la Dia Savinto puŝiĝas kontraŭ malemo. Dume mi parolis pri la kazoj en Germanio. Sed ne restis nur ĉe tiu lando. Ankaŭ en Italio dum pilgrimo al sankta Patro Pio el Pietrelcina estis al mi la sankta komunio en la buŝon rifuzita, sed poste la kapuceno konsciiĝis kaj donis al mi la Hostion sur la langon.

Demando de higieno

Unue koncize kelkajn rimarkojn: Kaŭzantoj de la malsanoj, kiel bakterioj, sponguloj aŭ parazitaj povas esti transportataj per tiel nomata „guteta infekto“ aŭ „kontakta infekto“ el persono al persono. Ĉe guteta infekto eliĝas mikroskope malgrandaj gutetoj el la homa spiro kaj muko, ili ŝvebas en la aero kaj aliaj homoj ilin enspiras. Infektitoj disvastigas siajn portantojn per tuso, mungo aŭ terno en sia ĉirkaŭaĵo kaj povas per tio esti infektitaj eĉ personoj en distanco de tri metroj. Okazas tiel plej ofte en la tempo de malvarmumo de la supraj spirvojoj.

La kontakta infekto povas okazi ĉe kontakto kun sango, ekstrementoj, urino, muko, eventuale salivoj. Unuavice staras transporto per rektumo kaj buŝo tra malpurigita nutraĵo

kaj akvo, tra kontaminataj manĝovaroj kaj ĉe nesufiĉa higieno, pere de insektoj, kies piko enportas en la sangocirkuladon infektajn materiojn.

Dependas dume ĉe grado de koncentro de la infektaj portantoj. Ĝi estas la plej granda en la sango kaj fekaĵoj.

En la homaj salivoj male troviĝas vico da materioj, kiuj tie ludas gravan rolon (lisozimoj, histatinoj, peroksidoj kaj pluaj substancoj). Ĉiuj ni havas sperton, kiel rapide kaj bone saniĝas la vundoj en la buŝo ĝuste danke al la materioj en la salivoj.

Ĉe enmeto de la Hostio en la buŝon povas okazi kiel „flanka efekto“, ke la pastro tuŝas per fingro ankaŭ la langon. Iuj pastroj kunportas ankaŭ purigan tuketon (purifikatorio) kaj la fingron en tiu kazo viŝas.

Timo pro infekto tiuvoje estas simile troigita kiel zorgo, por ke la infano sin el higienaj kaŭzoj „neniam malpurigu“. Dum 1100 jaroj, kiam oni praktikadas donon de la sankta komunio en la buŝon, ne ekestis infektoj pro la komunioj problemoj, kvankam antibiotikoj estas konataj eĉ ne 100 jarojn kaj la aliaj metodoj estas ankoraŭ pli junaj. La Sankta Spirito certe atentemas pri la afero kaj dependas de ni, por ke ni havu ankaŭ bezonatan konfidon. ■

MUD-rino Christa Wiesenberg, praktikanta kuracisto kaj praktikanta katolikino.

Kath-net